

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

LIQUIDACIÓ.

Qui es aquell senyor llarch y prim, que 's belluga com un argent viu?

Porta un llibre de memorias á la butxaca de l' americana, a cada punt se 'l tréu, y á cada punt hi apunta ratllas misteriosas.

Are diu: —Vench.

—Qué es lo que ven? No dú mes que 'l llibre de memorias.

Are tot de un plegat, diu: —Prench.

—Qu' es lo que pot pendre? Ningú l' hi dona res.

Y ven y compra continuament; y á cada punt personas diferents l' hi parlan á la orella, y riu al un, y al altre l' hi fá que si, ab lo cap, y está atrafegat sempre, sempre actiu com un belluguet, moventse continuament com si las moscas lo piquesesen.

Diu que á la Bolsa hi ha hagut una gran baixa. A molts que ahir reyan y bromejavan, avuy la pell se 'ls torna de gallina. Ahir eran millonaris y avuy estan més pelats que una corona de capellá afeitada d' fresch.

Se parla de quiebras y desgracias. ¡Oh! Es un joch malehit lo joch de la bolsa. Al monte y á la ruleta á un l' hi queda el recurs d' anarse'n á casa á qualsevol moment. Pero á la bolsa... Vosté menja, dorm, y menjant y dormint juga sense saberho. Se lleva, se 'n vá al bolsin, y 's troba arruinat.

¡Cucut!

Y aquell home llarch y prim de la cartereta, corra y 's multiplica. ¡No ha de corre, si es corredor!

Seguimlo: 's fica á una casa: hi té quatre parroquians. Are veurém com ab un tret matarà quatre pardals.

Primer pis: Porta de caoba, mirador de bronce brillant, replà de marmol. Recibidor alfombrat, banch de noguera y un mirall penja-barrets espléndit.

Un lacayo obra la porta.

—Qué se l' hi ofereix?

—Voldria veure al Sr. Marqués.

—Ha sortit.

—Dispensi: tornaré á passar.

Lo corredor puja escalas amunt. Per si no ho sabian, lo Sr. Marqués l' hi está en descubiert de deu mil duros.

Segon pis: Porta embarnissada: una placa de porcelana ab lo nom del amo. Es un atvocat de fama, que á horas perdudas juga á la bolsa. Replà de rajola fina, recibidor estorat, cadiras de rejilla y penja robes d' espiritora.

Un criat obra la porta.

—Qué se l' hi ofereix?

—Desitjaria parlar ab lo senyor Vidal.

—Es fora.

—Realment es fora?

—Si senyor.

—Ja veurá, aquí té la tarjeta: quan vinga á esmorzar fassi 'l favor de donarli y digui'l que á las tres l' espero á la plassa. Que no fassi falta.

Lo corredor puja escalas amunt. Per si no ho sabian l' advocat Sr. Vidal, ab la ditxosa baixa está en descubiert de un parell de mil duros.

Tercer pis: Porta desillustrada: mirador ab reixeta de ferro. Hi viu un empleat del Ajuntament que també juga á la bolsa. ¡Está clar! ¡Com que tothom hi jugal!

Replà de rejola ordinaria; recibidor sense estora; cadiras de boga y penja robes de ferro.

La criada obra la porta.

—Qué no hi fora l' amo?

—No vindrà fins á la una. Si 'l vol veure 'l trobará á ca la Ciutat.

—Ja veurá, noya, jo no soch criat de ningú. Fassi 'l favor de dirli, que si no vé aquesta tarda mateixa á reposar aquell pico qu' ell ja sab, lo qu' es jo no l' hi respondrà de les conseqüencies. ¡Abur!

No 's tracta mes que de doscents duros.

Quart pis: Porta pintada de blau de cuyna: no hi ha mirador. Hi viu un cap de colla de la Riba, que té la mania de ferse rich á corra cuya per medi de la bolsa. Al replà hi faltan algunes rajolas: recibidor ab cadiras vellas y una taula de fusta blanca fregada ab terra d' escudelles.

Obra la porta la dona de 'n Batista.

—Qué hi ha alguna novetat?

—Sí, y grossa.

—Y donchs?

—No l' hi ha deixat cinquanta duros en Batista?

—M' ha dit que 'ls buscaria.

—Es dir qu' encare no 'ls ha trobat?

—Ja veurá, com que ahir precisament ja va cansá als amichs...

—Buens, está bès... Llavors preparéusos: ja hi entregat los papers y aquesta tarda vindrà 'l tribunal á embargause 'ls mobles. Ab això salut.

La senyora Quima tanca la porta, plorant com una Magdalena.

—Ay pobres de nosaltres!... Ja l' hi deya jo que no 's fiés de papers ni de camàndulas!..

Tal es la liquidació durant la baixa.

Quant baixa la catàstrofe, los primers que reben son los pobres dels quarts pisos.

Quant puja la fortuna, los primers que la disfrutan son los dels pisos principals.

P.K.

LOS MONUMENTS Á COLON.

A Colon lo tenian per boig y va descubrir un mon. En cambi 'ls vuit arquitectos que han enviat plans al concurs del Ajuntament constitucional de Barcelona, no han sapigut descubrir un monument. ... y tal vegada 'ls tenen per sabis.

¡Cóm! ¿Qué diuen? ¿Qué no 'ls han anat á veure? Y donchs que fan?

¡Ah! Ja ho entenç. Vostés tal vegada deuen haver-se dit entre si mateixos:

—Si entre 'ls projectes presentats n' hi ha algun que valga la pena, bès prou que 'l construirán, y llavors de totas maneras lo veurèm; en cambi si no n' hi ha cap, per veure bunyols, no cal pas anar al Parc: allá sota 'ls Pòrtichs de 'n Xifré, á ca 'l Tio Nelo 'ls donan bons y baratos.

De tots modos, jo que hi he anat, passant la porta del Museo Martorell per sota una bastida, á riscos de que 'ls mestres de casa que encare hi treballan me tressin un tros de mahò al catell; jo que hi correugit perill de ser màrtir del meu entusiasme artístich, si vostés no manan lo contrari, aprofitare 'l viatje, servintlos de cicerone.

Figúrinse que ja som dintre la sala. A las parets de la dreta y de la esquerda hi ha varios dibujos: al mitjà un monument de pasta. Més cap á la testera una taula ab uns quants quaderns, que á la qüenta son las Memorias dels autors.

Y á propòsit de las Memorias. A un monument destinat al públic que necessita explicacions, ja l' hi poden donar memories. L' obra pública que no fereix d' una sola ullada totes las facultats del ànima, es una obra incompleta. Una obra d' art no es un geroglific: no hi val donar la soluciò en lo próxim número.

Y en aquest concurs tots los autors han fet com aquell pintor, que al peu de un ninot hi posava en un retol: «*Esto es un gallo*». Qui més curta, qui més llarga, tots han presentat Memoria.

Pero fora digressions, y comensém:

Número 1. Lema: «*Cataluña*»: Diu l' autor que ha tractat d' enllasar l' antiga arquitectura mejicana, ab la toscana y l' espanyola. Si l' autor no ho digués, no 's coneixerà, y dihenho no 's veu prou clar.

Allá no hi ha més que la reyna Isabel la Católica, posada á aixopluch y un Colon á l' intemperie: l' una á baix y l' altre á dalt. Qualsevol diria que no 's poden veure.

Entre-mitj hi ha un frare: 'l pare Marchena, colocolat en una capelleta, molt semblant al despaig de un teatre. La actitud y la posiciò de aquest frare es la del encarregat de la taquilla: sembla que diu: *Quedan despatxadas todas las localidades*.

Allá, cap al remate, hi ha las columnas d' Hèrcules,

que per cert son bens petitas; hi ha també una reminiscència de barco y sobre l' barco dos florons que semblan dos palos de billar.

—Caballero, vosté s' equivoca, vá dirme l' municipal de guardia, que mata las horas del dia contemplant los projectes: no son palos, sino candeleros.

—Y perquè han de ser candeleros y no palos?

—No vêu voste que esto es un monument... de Setmana Santa.

Número 2. Lema: «Los descubrimientos aumentan la civilización etc...». —L' autor declara que ha adoptat la forma piramidal: y efectivament, no hi ha res tant piramidal com lo simbolisme de aquest monument, qu' està plé de alegories, casi totes á tres quarts de quinze.

Base del monument: la rosa nàutica. ¡Quina llàstima que la senyora de Colom no 's digués Rosa!

Verja del monument: l' autor diu que representa l' atmosfera. Una atmosfera formada d' armas y de pinyas d' Amèrica. Sembla l' atmosfera de l' entrada del carrer d' Escudellers, entre ca 'n Castells y ca 'n Martígnole.

Primer cos: las quatre parts del mon representadas per quatre bolas. Prou.

No, que de bola encare ni ha un' altra á dalt de tot, sobre la qual Colom hi guarda l' equilibri.

¡Si s' haurá cregut l' autor que Colom avants de ser navegant havia sigut clown o equilibrista d' algun Circo Eqüestre!

Número 3. Lema: «La reunion de los dos mundos completó la idea del Hacedor». L' autor se declara positivista y tracta de barrejar lo útil ab lo agradable. Tinent aquesta deria, ha trobat la manera de fer un monument que á la vegada pot servir de conservatori, casa de correus y de telègrafo per us del port, rellotje regulador y habitació per un conserje.

Y encare s' ha descuidat un us: pot servir també de caixa de ahorros. Aixis ho dona á comprender la bola del mon ab que remata, que té la forma precisa de una guardiola. Creguin que 'ls quartos á aquella altura hi estarian més segurs que á la bolsa.

Per lo demés ab aquest projecte, á Colom no l' hi regalarian un monument, sino un rellotje.

Número 4. Lema: «Por Dios, por la Patria y por Colom». Aquest monument es cusi germà ó quant ménos gendre del anterior. Pero es més rumbós que l' altre. Prescindex de la part utilitaria y 's limita á la part artística: procura lo agradable y deixa lo útil.

La forma principal es una columna, l' mateix que la forma del anterior, y lo mateix que l' que veiem tots los días en la plassa del Duch de Medinaceli.

En aquell l' estàtua de Colom sembla que jura ab la mà dreta que no ha compromès l' honor de cap india; en aquest sembla que jura lo mateix; pero ab la mà esquerra.

Es un monument esquerre.

Número 5. Lema: «Todo lo que luce no es oro». En efecte: ni tot lo que 's projecta es monument.

Aquell Colom sota dossier y aquella renglera de caps d' angel sota 'ls relleus, no fan monument ni tal aca.

Fan tabernacle.

Número 6. Lema: «Por Castilla y Aragon nuevo mundo halló Colom». La columna es original y vistosa; pero la base es pobre y pesada. Hi ha moltes escalas y recorda la cascada del Parque.

Tot plegat representa un senyor que tot s' ho ha gastat pèl sombrero: del demés no 'n parlém.

L' estàtua de Colom d' aquest projecte, deu referir-se á la tornada d' Amèrica. Sembla que diga:—Manos limpias.

Número 7. Lema: (Uns versos de l' Atlàntida de 'n Verdaguer). Es lo projecte més farolero de tots. Dos farols enormes fan la competència á Colom.

Abundan las columnas lligadas y dividides, tal vegada ab lo propòsit de fer aquells farols més grossos.

Francament això es una injuria á Colom. Lo qu' es de farols aquest no 'n feya: vá donar probas de que sabia anárse 'n al bullo.

Número 8. Lema: «A Castilla y á Leon nuevo mundo dió Colom». Com a projecte arquitectònic hi ha una pobresa de línies espantosa. Es un macis, capás de quitar la vista.

Com á treball escultòrich es recomenble l' grup del cap de munt, sempre que Colom no amenassés al espectador ab tirarli aquella bola pèl cap. No crech que trobin en lloc que Colom jugués á botxes.

Altres mal-de-caps tenia.

Resultat del concurs: pobresa y falta de inspiració.

Si jo fos jurat diria als concurrents: «Senyors, jo 's agraeixo lo que han fet, plens de bona voluntat. Presentin lo compte del treball que han tingut y se 'ls pa-

gará religiosament; pero l' premi s' adjudica al projecte número 9.

Es á dir: lo projecte premiat, encare s' ha de presentar.

P. DEL O.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

En la batalla de Hastembeck un soldat vá perdre 'ls dos brassos, y al veureho lo coronel vá oferirli un escut.

Adonantse l' soldat de tant escassa recompensa, exclamá.

—Ay, ay... Potser vosté s' ha figurat que he perdut un parell de guants!

Passava l' general Manso per l' acera de un carrer de Barcelona, topantse ab un coronel que duya la direcció contraria.

Lo general, que vestia senzillament, sense donar á comprender l' seu rango, vá voler passar de tots modos; y l' coronel sulfurantse exclamá:

—¿No vê Vd. que soy coronel?

Llavors, lo general fentse un pás endarrera, descorrantse 'ls darrers botons de l' hermilla y ensenyant lo faixi de tinent general, exclamá:

—Y això qu' es m?..

Un poeta bunyol vá presentar al principe de Condé un epitafi pèl sepulcre de Moliere.

Després de llegirlo, l' principe exclamá:

—Hauria valgut més que Moliere m' hagués portat l' epitafi pèl vostre sepulcre.

ESCENA 1.ª DE UNA COMEDIA INÉDITA.

Saló elegant Escalfa-panxas ab un mirall damunt un rellotje, vasos ab flors. Porta al fondo y portas laterals. A primer terme taula rodona ab un silló á cada costat.

ESCENA I.

ALBERT, CRIAT, y luego SOFIA.

(al criat) No, no li diguis pas res; ara avisa á la Sofia, per enrahoná ab la tia vindré mes tard, á las tres.

Esta bé. (Entra en lo quartu dreta)

(Mirant lo rellotge)

Si, poch s' en falta per las tres. Ja son dos cuarts soch dels homes mes cobarts.

Tremolo y l' cor me salta dintre del pit, com un clown.

Y axó que per ser valent avans d' entrar, fa un moment he près dos copas de ron.

Crech que m' hauré ben lluhit

Si es pitjó! Al sortir de casa sembla una hala rasa y era estich tan ensopit.

Oh! Y de que haig de tenir po?

Totas dos estant buscant que 'ls ho demaní! Es xocant!

se que no 'm dirán que no.

si ab la cara 'ls ho coneix, Aixó s' veu tot desseguida

La tia passa de mida

lo que 'm contempla Ja ho crech!

La neboda, la Sofia,

disfruta quan parla ab mi.

No me 'n ha dat un de sí,

me 'n dona cent cada dia.

Pero ja, arriba l' moment,

y 'm falta lo principal

Vaja soch un animal!

Y que ho soch de naixement!

Molt valor quan n' estich llany;

ara si que 'ls ho diré!

Las veig ja hi tornem á sè!

se 'm posa 'l cor com un puny

Veig la tia y dich: valdria

mes la neboda, y no 'm llenso.

Trobo la neboda y penso:

Val més que ho conti á sa tia!

Y ab aquet genit odiós

passo la vida dupertant

á qui ho diré y entretant

no ho dich á cap de las dos.

Aquest mateix dematí

jo era dels homens valents,

perque he dit: lo no ja 'l tens,

ara vas á busca 'l si

Pero truco y de repenta

aixís que 'm obra 'l criat,

com si m' haguessin tirat

un' olla d' aigua bullenta.

Jo be 'm dich: ¿perquè t' espantas?

¿qué 't farán? ¿De que tens pò?

¿de què al fi 't digui què no?

¿Y que? Tant amichs com antes!

Re es un genit especial...

No hi puch fer mes, soch així,

Potsense ensejanmhi! Si si,

faré un ensaig general.

Suposèm que la Sofia

sêu en 'quest silló, veyam.

Jo aquí s' assenta li dono aquest ram

tot fentli una cortesia.

Mil gràcies! (imita la veu) ella 'm dirá

Y jo li diré: /de re,

si 't favor me 'l fa vosté!

Jo las hi tinch de doná!

—¡Qué exagerat! —No exagero

—Oh si no mereixo tant.

—Ho mereix tot—/Qu' es galant!

—Ab vosté qui no ha de serho!

—Va molt bè la sinfonía!

—Per ara no m' hi cortat!

S' alsas 'l telò y tot plegat

li diu ab valor: Sofia

(Entra aquesta sense fer soroll)

Fa temps que tinch intencio

d' obrir el meu pit; ja està obert,

Molt bonas tardes Albert.

(Aixecantse y tremolant)

Ja hi som! Ja estich mort de po!

E. AUTÈS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

¿Saben alló que deyan del Liceo, de que hi hauria empresa per la quaresma y la primavera? Donchs ja no hi ha res. Los propietaris de palco han guanyat lo plet, y l' públic, quedantse sense funció lírica, es qui paga las costas.

Lo gran teatro no s' obra més que 'ls dissaptes, are per aquest temps. Diu que hi donan grans balls de màscaras; pero com que aquests balls van de mal en pitjor, y no 's véu una disfressa elegant, y hi ha alló de aixafar tarots y de dir jah salao! resulta que 'ls grans balls del gran teatro del Liceo, no son ni més ni ménos que una gran patacada.

¡Qué hi farèm! Lo Liceo es un teatro que ha vingut a ménos.

Una novedat al Principal. Tal es la reaparició de la Matilde Diez. ¡Quina actris més admirable! En ella 's véu que l' edat s' hi estrella davant del geni. Encare en l' obra *Por derecho de conquista* fa espurnar més de una llàgrima als ulls de tots los qu' hem tingut mare. Si, aquella mare plena d' amor de sentiment y d' orgull, aquella mare que 's desfà pèl seu fill es la nostra sobre tot si la nostra ha mort. La Matilde Diez la fa reviure.

A Romea ab lo *Mas perdut* han trobat una mina: En lo benefici del Sr. Isern, aquest simpàtic actor representant obras catalanas y castellanas vá obtenir aplausos y regalos.

Los *Banys orientals* es una sarsuela escrita sense cap altre pretensió que la d' entretenir. L' autor, massa generós, vá donarnos lo primer dia un' obra llarga, inmensa; y l' empresa no ménos rumbosa vá regalarnos uns intermedis que no s' acabaven mai. L' èxit vá ser inseguir. Pero l' endemà ja hi havien passat les estisoras y l' execució anava més ral·lisquenta, de manera que l' obra no sols vá salvarse sinó que está donant entrades y més entrades. Pertany de plé al gènere bufo: hi ha tipus molt bén apuntats com la senyora Quima y l' americano, abundància de xistes, y algunas pessses de música de aquelles que 's popularisan desseguida.

No faltan espectadors, que ab tot y ser al plé del hivern han pres abono als *Banys orientals* de 'n Coll y Britapaja.

Los teatros del Passeig de Gracia continúan disput

—¡Qué hi faré de una nena! Son carreteros, y l' escudella, l' estufat, lo cunill ab such, y fins lo ball los hi agrada ben carregat de pebre.

Los bisbes ja s' preocupan de l' industria. ¡Ay pobres de nosaltres! Cóm se coneix que s' acosta la aprobaçió de la base quinta, que l' clero s' arrima á l' industria, tal com s' arrima al llit de un moribundo, atisbant l' ocasió de ferse nombrar heréu de confiança.

Lo bisbe auxiliar de Madrid ha donat una conferència en lo Circul de la Uniò Mercantil. Tema: «L' industria contemporánea davant del judici de la moral pública.»

Pensament fundamental de la conferència: «Los fabricants no cuidan més que d' enriquirse, inculcant en lo treballador l' idea equivocada de que l' or es la felicitat.»

*
Ah, no! La felicitat no es l' or, ni es l' industria. La felicitat es la llana: s' enten, la llana sense elaborar.

*
Per lo demés jo crech que 'ls industrials y 'ls treballadors buscan ab tant dalé las riquesas, no sols pera salisfer las necessitats d' aquesta vida, sino principalment pera alcansar ab més facilitat la gloria eterna.

O sinó examinin lo que fá l' iglesia.
Mor un pobre. Ah que 'n porta pochs de capellans al enterro!

Mor un rich y ho paga: si no hi ha prou capellans á Barcelona no tingan pór, ja 'n vindrán de fora encare que 'n vulgan una brigada.

*
Y una de dos.
O bê tota aquesta ostentació, totas aquestas oracions á prèu de tarifa no serveixen per res, y en aquests cas lo clero exerceix la més inútil de las industrias, ó be facilitan y asseguran l' entrada á la gloria eterna, y en aquest cas l' or y las riquesas son poderosos auxiliars de la salvació de las ànimes.

Per, lo tant, Sr. bisbe de Madrid: si es que desitja donar una segona conferència, ja té materia.

A Manresa ha comensat una causa criminal promoguda per un ex-jesuita contra 'ls administradors de una certa confraria.

Sembla que l' tribunal ha embargat una custodia.
¡Oh sants exemples de pau evangèlica!

Y pensar que l' tribunal serà capás de posarla á pública subasta!

Aquests días no s' parla més que de la baixa que han sufert los valors públichs en la Bolsa.

A la quènta les primas s' han tornat homes.
Are quan vejin á un subjecte ab la cara molt llarga y afinada, ja ho poden dir sense por d' equivocarse: es un primo.

*
Aquella fàbrica de millons imaginaris está á punt de quebrar.

Aquell paper que representava tantas ilusions y tantas esperansas, es avuy paper mullat.

Molts que s' ficacan al llit sent richs, ván despertarse trobantse sense matalás ni flassada.

—No veus aquell que passa per l' acera? Ahir gas-tava cotxe y avuy ha presentat sollicitut á la Junta del Hospici.

—Bah! Al menos aquest anirà al Hospici ab cotxe.

*
—Lo que succeix era previst.
—Si, exactament lo mateix que vā passar ab donya Baldomera; també era previst.

—Y cóm dimoni la gent s' hi deixa caure?
—¿Qué hi farás? En aquest tripijoch tothom se figura que será dels qu' enganyan; ningú s' figura que ha de ser dels enganyats.

*
La Bolsa ab las sèvas ganancies havia tentat á tot-hom: als richs y als pobres, als que viuhen de renda y als que han de treballar per viure.

Un d' aquests vespres lo carrer del Avinyó estava tot plè de menestrals que en sa immensa majoria anaven ab un plech de papers sota l' aixella.

—Tinga, deyan aquells infelissos als corredors, tréguime aixó d' entre mans, dòguimne'n lo que valga. Ja l' hi dich jo que fará bon sol lo dia que tornaran á pescarme.

En lo santuari de la Verge de la Bonanova, hi ha una presentalla molt curiosa.

Figúrinse una ampolla d' oli y á dintre un xavo. Dessobre un lletrero qu' explica 'l miracle:

«Fulana de tal lo hizo á la edad de cuatro años por intercesion de la Virgen.

*
Interpretat lo lletrero literalment, sembla mentida que una nena de quatre anys acunyés xavos.

Pero 'l verb *lo hizo* s' ha de traduir literalment al català: vot dir: *lo feu*.

Y aquí entre nosaltres: si 'l vá fer era perque se l' havia menjat.

L' autor dramàtic Sr. Riera y Bertran acaba de publicar la aplaudida comèdia *Si fá ó no fá*.

També han donat á l' estampa la tant aplaudida *Anada á Montserrat*, los seus autors senyors Aulés y Llanas.

Tant l' un com l' altra, si volen comprarlas, las trobarán en la llibreria de 'n Lopez.

A un vago que l' han sorprès en flagrant delicto de timo, l' jutje l' hi pregunta:

—¿Quina professió exerceix?

Lo gandul respon:

—La mèva dona es pentinadora.

Cassat en la Bolsa:

—Tomás m' has de fer un favor. Tinch de pagar las diferencias al corredor, y voldria que 'm deixessis...

—¿Quan necessitas?

—Una vintena de duros.

En Tomás se treu un bitlet de banch de la butxaca y comensa á posar-se 'l sobre l' cor y á ferli grans petons.

—Ay, ay ¿perqué fas això?

—Com que ja no 'l veuré may més, me 'n despedeixo.

QUÉNTOS.

Un barber molt xarraire, passant per la Rambla, troba á un seu amich:

—Home vens bê, l' hi diu, vaig á contarte una cosa de 'n Frexa. ¿Sabs? Aquell fuster...

—Noy, dispensa: tinch tart y duch molta pressa.

—Pero escolta...

—No ca: mira, per no sentirte 'm deixo tota la barba.

Entre donas murmuradoras:

—¿Quina frescura la Tomasa! ¿Sabs queahir vâ dirmec que acababa de fer 29 anys?

—Filla, ¿qué vols ferhi? Fâ dotze anys que vê dihent lo mateix, de manera que jo 'm figuro que à copia de repetirho ella mateixa s' ho ha arribat à creure.

Díalech entre sogra y jendre:

Sogra:—Bravo, noy, t' explicas. No fá encare dos mesos que se 't vâ morir la senyora jay pobre filla del meu cor! y tú gahont has passat la nit?

Jendre:—Ay, ay, gahont vol que l' haja passada?

—Té pensas que no ho sè. L' has passada al ball del Liceo.

—Si senyora: no vull negarli. Pero jay! Si hagués vist ab quina tristes ballaval

L' escena passa al temps antich, quan encare eran cosa corrent las penas infamants.

Un cotxero acabava de ser objecte de una sentencia.

—En nom de la lley, digué 'l jutje, jo 'us condemno y 'us declaro infame.

—Infame! exclama 'l cotxero. ¿Es á dir que ja no podré guiar lo caball?

—No veig qui 'us ne privi.

—Ah! Llavors tant se me 'n dona.

Lo jutje:—Y á mi també.

En un ball de màscaras del Liceo un fadrí sabater que vesteix ab molta elegancia, donantse aires de gran senyor, s' acosta á una màscara qu' ensenya un peu molt preciós y un naixement de pantorrilla més preciós encare, y l' hi diu:

—Mascarita ¿qué no ballarà una polka ab mí?

—Impossible, respon la màscara.

—¿Podria sabé 'l perqué?

—Molt senzill, perque m' has fet unas botinas tant estretas, que no puch donar un pas.

La padrina de una nena passant per devant de una confiteria en qual aparador hi ha varias figures de pastillatge l' hi diu:

—¿No t' agradaría que 't comprès la Fè, l' Esperança y la Caritat de sucre?

—Ay padrina, respon: mes m' estimaria si per cas que 'm comprès los dotze apòstols.

Un horratxo tot brut, deixat y fastigós, exclama:

—Veyám qui serà capás de tocarme.

Un trausent:

—Sensé guants, ningú.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—May dirás Reparada,
lo que al Tot ahí vaig veure.

—Dudas?

—Un gros hu girada
al bassal de la Cascada.

—Si que casi no 's pot creure!

PAU SALA.

II.

—No sabia que l' Eloy
tingués tant malas entranyas,
y ahí vâ una-dos á un noy
á sobre un total de llana.

Q. ROIG.

SINONIMIA.

—Vols vení á casa 'l nebó
á pendre 'l tot una estona?

—Me 'n tinch d' anà á Barcelona.

—Doncas me 'n hi vaig tot tot.

J. ROSÉS.

TRENCA-CLOSCAS.

Sereno.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de una capital.

J. E. PUNTARRI.

MUDANSA.

Es bona tot pèl bestiá,
me deya una tot ahí
la total, y milló 'ls fâ
si acás poden pasturá
al vespre y al dematí.

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—Marieta! Marieta!
—(Ay, lo Senyor.) Ja vâ
—Tanca aquest porticó y porta'm la ..
—¿Qué?..
—Entre tots dos ho havém dit.

LL. MILLE.

ROMBO DE PARAULAS.

Horisontal y verticalment: 1.ª ratlla: Una lletra; 2.ª: Lo que tots tenim; 3.ª: Una capital; 4.ª: Un utensili d' estiu; 5.ª: Un llibre gran; 6.ª: Un arbre; 7.ª: Una lletra.

GEROGLIFICH.

KIL

1

tirano

SARXI

JO Y ÉLL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-mi-na.

2. IDEM 2.ª—Pro-vi-siò.

3. MUDANSA.—Niu-Nou-Neu.

4. SINONIMIA.—Serra.

5. QUADRAT NUMÉRICH.—1 3 4 9 7

4 7 3 1 9

7 1 9 4 3

9 4 7 3 1

3 9 1 7 4

6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—Sabadell.

7. QUINT DE PARAULAS.—A R C A S

R E I N A

C I V I L

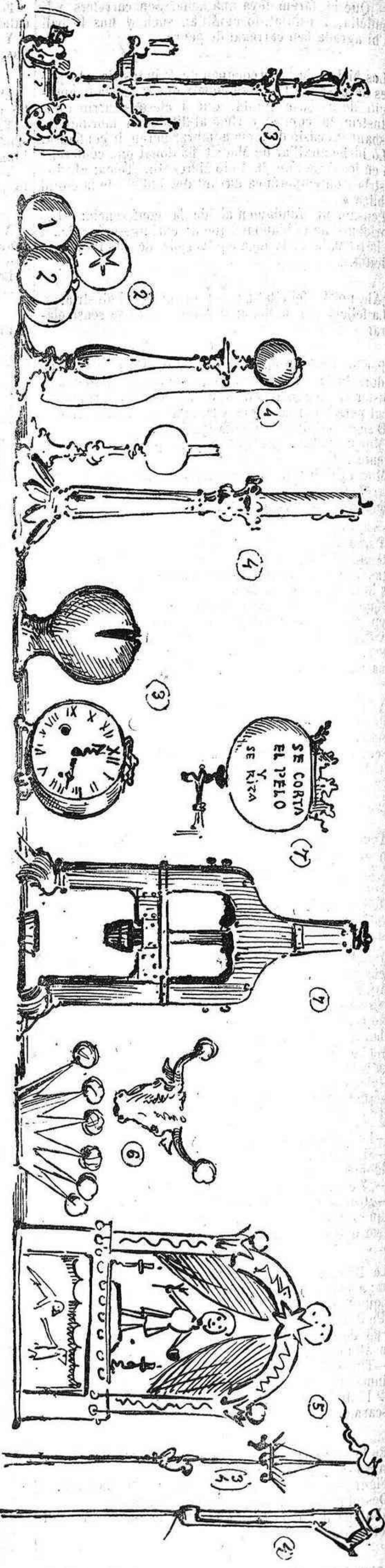
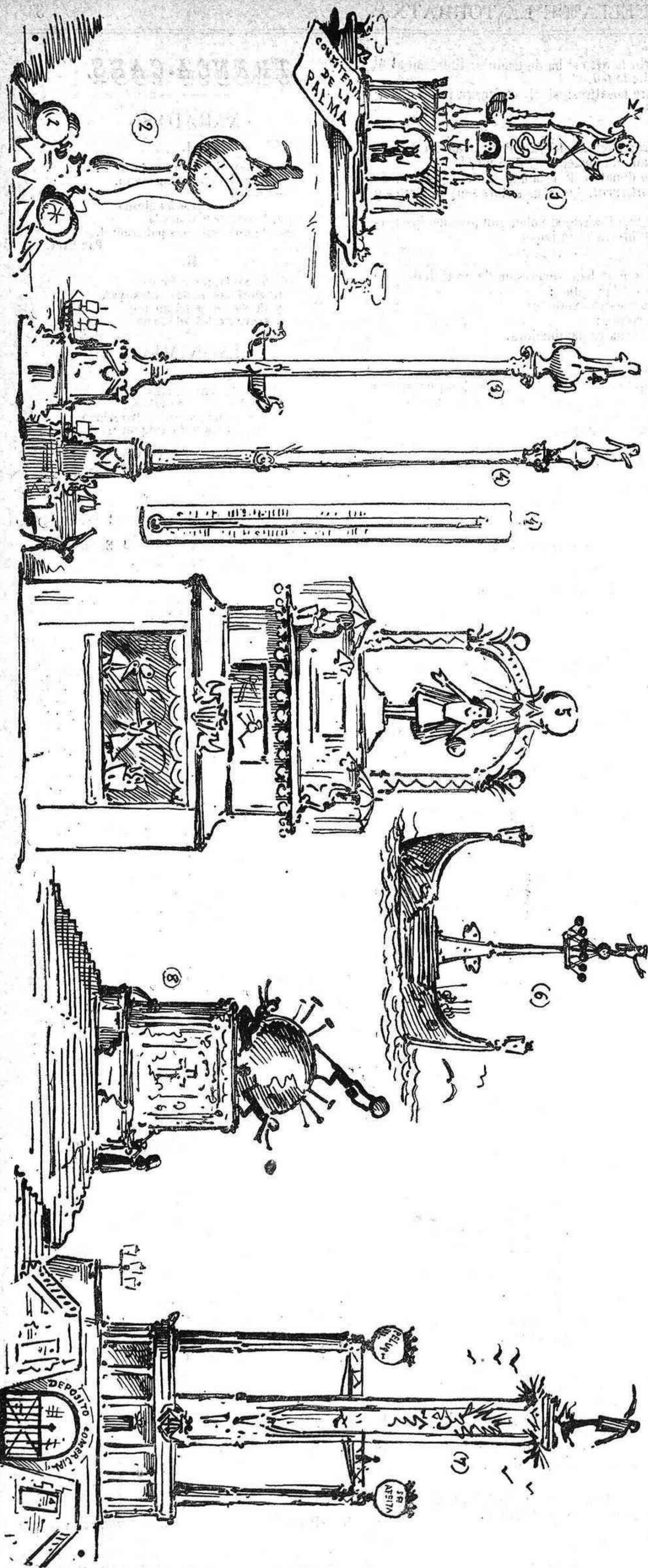
A N I T A

S A L A S

8. GEROGLIFICH.—Mes hi veuen quatre ulls que dos.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

MONTAJE A GOLON.
FONTS DE INSPIRACIÓ.—ORIGEN Y DETALLES.

NOTA.—Los números de aquests detalls corresponen als dels plànols tal com estan exposats.

LOS PROJECTES.

Nums. 1 y 2. Per centro de taula.—Nums. 3 y 4. Fills de la mateixa família y molt aaaaalts!—Num. 5. Bravo: una capella y un teatret pels noys.—Num. 6. Com qu' es una galeria, molt fàcil que se'n vaja à pico.—Num. 7. Pot servir per moltes coses, menos per Colom.—Núm. 8. Font y Sagrari.